

РЕШЕНИЕ

№ 531

гр. София, 01.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8656** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е по жалба от управителя на [фирма], против Решение № ГДФК-185/10.08.2021 г. на директора на Дирекция „Оперативни дейности“, Главна дирекция „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП, с което е оставена без уважение жалба от 16.11.2020 г., против Заповед за налагане на принудителна административна мярка, № ФК-С729-0084272/23.10.2020 г., издадена от началника на Отдел „Оперативни дейности“, при ЦУ на НАП. Със заповедта е постановено налагане на принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект“ – „бърза закуска“, находящ се в кв. Нови Искър, [населено място], и забрана за достъп до него, за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за данък върху добавената стойност.

По делото оспорващото дружество е представлявано от адвокат, който не присъства в съдебно заседание, но с писмена молба е заявил, че: поддържа жалбата, като излага същите доводи, които се съдържа в жалбата до Съда; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък. С жалбата се твърди: „съществено разминаване на посочените в заповедта правни основания“ – в мотивите е цитиран текстът на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, но в диспозитива само чл. 186 ЗДДС, което създава „съществена неяснота, относно правното основание за налагане на ПАМ“; липса на мотиви за приложимост на чл. 187 ЗДДС.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение, възразявайки за прекомерност на адвокатското.

Съдът, от доказателствата, представени от ответника и неоспорени от жалбоподателя, приема за установено следното.

На 09.10.2020 г., в 11. 36 часа служители на НАП извършили проверка на търговски обект - „бърза закуска“, находящ се в кв. Нови Искър, [населено място], стопанисван от [фирма]. Извършена е контролна покупка на стоки, на стойност 5, 10 лева, като след заплащането на тази стойност продавачът в обекта, който приел плащането, не издал съответно фискален касов бон от наличното устройство. След като се представили, проверяващите органи по приходите изискали отпечатване на дневен финансов отчет, в който не била отразена покупката. Нарушението е описано в протокол от същата дата, наличен на л. 16 от делото. Тези данни (установени по несъмнен начин и неоспорени от жалбоподателя) са мотивирали ответника – началник на Отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП“, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС да наложи на [фирма] принудителна административна мярка (ПAM) „запечатване на търговски обект и забрана за достъп до обекта, за срок от 14 дни“, със Заповед № ФК-С729-0084272/23.10.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след обсъждане на доказателствата и на доводите на страните, формира следните изводи по съществуващото на спора.

Предмет на оспорване пред Съда е Заповед № ФК-С729-0084272/23.10.2020 г. (арг. чл. 145, ал. 2, т. 1 АПК), а не решението на горестоящия административен орган. Жалбата до Съда е подадена в срок, от пряко засегнатото юридическо лице и е процесуално допустима за разглеждане. По същество е неоснователна.

Оспорващият не опроверга констатациите, послужили като основание да бъде наложена процесната ПAM. Неиздаването на фискален бон не се отрича от жалбоподателя. Доказва се по несъмнен начин от протокола и от описа на паричните средства в касата на обекта, направен непосредствено след проверката.

За безспорно установено и даказано Съдът приема, че дружеството, като лице по чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти, чрез фискални устройства, не е изпълнило задължението (чл. 118, ал. 1 ЗДДС, чл. 25, ал. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г.) да регистрира и отчита, посредством фискално устройство извършени продажби, като издава фискален касов бон в момента на плащането. В този смисъл задължението за издаване на касов бон не е предпоставено от наличието на субективни обстоятелства.

При наличие на констатирано обстоятелство, по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1. б. „а“ ЗДДС компетентният административен орган действа в условията на обвързана компетентност и постановява налагане на ПAM. Целта на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1 ЗДДС е преустановяване на неправомерни действия (бездействие) на задължено лице (търговец), които действия имат за последица ощетяване на фиска (Бюджета), посредством неизпълнение на задълженията, регламентирани с цитираната наредба, респ. – със ЗДДС. Несъмнено, т. нар. „обществена опасност“ на такива нарушения е сериозна, когато се касае за нерегистриране на продажби, посредством фискално устройство. Неиздаването на фискален бон при извършено плащане е факт, който сам по себе си създава условия за т. нар. „отклонения от данъчното облагане“. От друга страна, прилагането на ПAM по

чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС не е предпоставено от установяването (наличието) на преки и непосредствени вреди за фиска. Това предполага, че тогава, когато е установено извършено административно нарушение компетентният административен орган е длъжен да постанови принудителната административна мярка, която изпълнява прогласените с разпоредбата на чл. 22 ЗАНН цели. Прилагането на ПАМ по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ с.з. не е задължително обвързано с издаването на наказателно постановление. Наличието на НП, с което е определен размер на санкция за извършено административно нарушение е предпоставка за прекратяване действието на наложена ПАМ, преди да е изтекъл определеният срок на мярката, но не е условие за постановяването ѝ, предвид чл. 186, ал. 1 ЗДДС, относно текста „независимо от предвидените глоби или имуществени санкции“. Оспорената заповед, противно на жалбоподателските твърдения съдържа мотиви и съображения, защо административният орган е преценил да преустанови дейността на магазина за срок от четиринадесет дни. Тези мотиви позволяват на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност. Констатациите, нарушението и правната му квалификация са отразени в заповедта пределно ясно и конкретно по начин, който не оставя съмнение, извършването на какво административно нарушение е вменено.

Заповед за налагане на принудителна административна мярка, № ФК-С729-0084272/23.10.2020 г. е издадена от компетентен административен орган, който е приложил правилно относимите материалноправно норми на ЗДДС. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от управителя на [фирма], против Заповед за налагане на принудителна административна мярка, № ФК-С729-0084272/23.10.2020 г., издадена от началника на Отдел „Оперативни дейности“, Главна дирекция „Фискален контрол“, при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

